

אמנון דוד ער

במוזיאון תל אביב

תערוכת עשור לפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית-ריאליסטית מציגה את אחד עשר האמנים הישראלים זוכי הפרס עד כה. מגמת מייסדי הפרס היא "אופן תרגומו של הריאליזם לשפת היצירה היחודית של אמנים בני זמננו". ואכן בתערוכה מקיפה זו, הכוללת כמאה ועשרים ציורים, מוצגים מבעיו השונים, המגוונים ולעתים המפתיעים של הציור הריאליסטי הישראלי העכשווי באמצעות מקבץ אמנים שמגיעים מעולמות תוכן שונים ויוצרים יחד תמונת מצב מקומית ועדכנית של שפה ציורית זו.

בשניים עשר למרץ צפויה להפתח בחלל המרכזי במוזיאון תל אביב לאמנות, תערוכה קבוצתית של זוכי פרס שיף לכבוד עשר שנות קיום הפרס.

את התערוכה אוצר ד"ר דורון לוריא וגלית לנדאו אפשטיין ובה כל אחד מהאמנים יציג מבחר עבודות המייצגות את ההתפתחות היצירתית שלו או שלה אשר הובילה לזכייה והמשך ההתפתחות בעקבותיה.

הזוכה הראשון בתחרות היה הצייר אמנון דוד ער שהציג בעקבות הזכייה תערוכת יחיד במוזיאון בשנת 2009. במהלך העשור שחלף קיבע ער את מקומו כאחד האמנים המוערכים בארץ. הציג תכופות בארץ ובחול ובעבודותיו מיוצגות במיטב האוספים החשובים.

מזה כחמש שנים הוא חי ועובד בברלין ומציג בעיקר באירופה. התערוכה הזו מעניקה הזדמנות חד פעמית לחובבי האמנות המקומיים לראות את כברת הדרך שהוא עבר מאז תערוכתו הקודמת במוזיאון ולהנות גם מהעבודות החדשות שלו שהוצגו עד כה רק באירופה. מתחילת הקריירה שלו כצייר העובד מהתבוננות התאפיינו עבודותיו בנאמנות למציאות ובסקרנות ועניין פנטיים כמעט בעולם הסובב אותנו.

אופי העבודה מאופיין בגמישות טכנית ועושר הבעתי, ובמבחר עשיר של נושאים ותחומי עניין. עולה מתוכן התחושה שהאמן מחפש תדירות דרכי הבעה חדשות, ואמצעים לביטוי רגשי. לתפישתו מאז ובשל המצאת המצלמה צריך ציור ריאליסטי להציע אלטרנטיבה למה שהמדיות החדשות מתקשות לספק. רגש, אווירה, ניתוח חושי ופרשנות פסיכולוגית.

בעבודותיו החדשות יותר הוא מחפש ללא הרף את היופי והייחוד בעולם הקפיטליסטי גדוש הלכלוך והרעש. הוא מתרכז מבחירה בטריויאלי והיומיומי ובכך יוצר מאין מראה צינית לפופ-ארט של שנות השישים.

הציור שלו מבטא עניין מיוחד בחומר ובטקסטורה של חפצים אותם

הוא אוסף סביבו באובססיוויות. אחד מתחומי העניין המרכזיים של עבודותיו הוא המחקר של האפקט של אור על צבעוניות ותחושת האווירה. מה שכמוכן השתנה מאוד מאז המעבר שלו לאיזור צפוני בו האור עדין ומתון יותר.

במרכז התערוכה תוצגנה שתי עבודות גדולות חדשות, ראשונות מסדרה של חמש שתתארנה את הפרשנות שלו על כל אחת מהתקופות המרכזיות בחיינו מלידה ועד המוות.

בציור "החיים עצמם" אנחנו רואים את גיל הביניים, 40 בקירוב, הציור מתאר רגע מנוחה יחסי במאבק היומיומי עם שגרה נטולת חסד ויופי. שגרה של מחויבויות בלתי פוסקות וטרטור תמידי שבה אפילו ברגעי הבטלה אנחנו ממשיכים להיות טרודים.

הציור מתאר אשה החוזרת משגרת יומה המלחיצה רק כדי לצלול לכאוס של החיים בבית.

החפצים שברשותה ושקיימים אותה הם חפצים בייצור המוני. סתמיים, חסרי ייחודיות ובצבעים צעקניים וארסיים. הם מייצגים של עולם שבו משתמשים וזורקים ושב שום דבר לא נשאר ברשותנו ליותר משימוש זמני. אפילו הנייר על השולחן, שבציורי הזאנר ההולנדיים רימז על תקשורת רומנטית או על מסתורין. מתפרש כאן יותר כמכתב מהבנק או דרישה לתשלום. ניכר שבשל גדולו ומורכבותו של הציור נדרשה בהפקתו מחשבה, אלתור ומציאת פתרונות ציוריים מאתגרים.

בציור "המוות" מתוארת היומיומיות הפרוזאית של המוות בימנו. אחרי המוות הזה אין המשך, מה שנשאר הוא גופה עירומה בחדר קר. שלד הפלסטיק המחזיר לצופה מבט ריק הוא מטאפורה מקברית למה שצפוי לכולנו. האדם לא משאיר כלום אחרי לכתו, והחיים אחריו נותרים עם הריק, הבדידות והחרדה.

לדבריו של הצייר, הוא ליקט אליו לסטודיו, בהדרגה, אביזרים שונים על מנת לדמות חדר בבית חולים, אבל האתגר האמיתי אבל היה במציאת הדוגמן. חשוב היה לו למצוא גבר מבוגר מאוד, אבל בשל טיבו של הנושא קשה היה למצוא ולשכנע דוגמנים פוטנציאליים. הקומפוזיציה שנבחרה קשה ומעניינת שכן הדמות של האדם הממשי מצוירת בהקצרה חזקה, בעוד השלד המלאכותי ניצב חזיתית מול הצופה ובמישור הקרוב אליו.

בציור הזה מצוטטים השיעור לאנטומיה של רמברנדט וישוע המת של מנטנייה.

התערוכה תעמוד כשבעה חודשים וממוזיאון תל אביב תישלח רבות מהעבודות לתערוכת יחיד בחלל המוזיאלי של וורמז בדרום גרמניה.

אוצרים: דר. דורון לוריא וגלית לנדאו אפשטיין

Amnon david Ar

in Tel Aviv Museum

On March the 12th there is an opening of a group exhibition of the winners of the Shiff prize celebrating it's ten years jubilee at the main space of the Tel Aviv Museum of Arts.

The exhibition is curated by Dr. Doron Lurie, and Galit Landau Epstein, and in it each participant shall exhibit a selection of works representing their work which led to their winning of the prize, and their progression that following it.

The first winner of the Shiff prize was painter Amnon David Ar, as a result of which he held a solo exhibition at the Museum in 2009.

During the decade that passed Ar has further established himself as one of the leading and most appreciated artists in Israel, had widely exhibited both in Israel and abroad, and had his works being part in most prominent local collections.

For the last five years he has been living and working in Berlin, Germany, and has been exhibited mostly in Europe.

This coming exhibition is a special opportunity for local art lovers to see his progress over the years since his last show at the Museum, and enjoy works that have not yet been exhibited in Israel.

His works from the beginning of his career as a painter who works solely from observation, are characterised by their fierce realism and an almost fanatic interest in the surrounding world.

They manifest very flexible technical skills as well as a richness of expression and a wide variety of subject matter and interests. The feeling that his works evoke is of a constant search of artistic and emotional expression.

According to him, realistic art, ever since the invention of photography, ought to possess an alternative to what new mediums may give, in feeling ,ambiance ,perceptual analysis and psychological content.

He seems to be continuously looking for the beauty and individuality in our trash filled, noisy, capitalist environment, focusing by intention on the trivial and ordain-forming thus a mirror like image of Pop art.

He is particularly intrigued and passionate by the material and texture of objects which he obsessively collects.

One of his main interests is exploring the effect of light on color and atmosphere. In that aspect his move from Israel to Europe is like an earth-quake, passing from the Mediterranean Israeli sun to

the more subtle and moderate northern light of Berlin.

Two new major works are to be exhibited as center pieces at the exhibition, first two of a planned series of five, each representing a personal take on the different landmarks of life from birth to death.

The painting "Life itself" depicts mid-life, around 40 years of age. The painting illustrates a momentary relative rest in the daily struggle with a merciless routine lacking of beauty and filled with endless obligations and distractions in which we appear to be never at ease.

We see a woman returning home from her stressful day only for the sake of plunging back into the chaos of her personal life.

The objects surrounding her are of mass production, lacking individuality and in poisonous colors. They seem as a metaphor for a world in which nothing is made to last, and all is being thrown after one use. Even the letter on the table behind her, seems to hint at a bill not payed rather than at a love letter or something of that sort as it would do in the Genre paintings of The 17th century Netherlands and Vermeer's paintings in particular.

It seems that the production and the execution of this painting, due to the size of it and the complexity of it's composition, has required a great deal of thought and improvisation.

The painting titled "Death" depicts the prosaic and day-to-day quality of death in our time and age. After this death there is no continuity. All that is left is a naked body in a cold room.

The plastic skeleton, gazing directly with vacant eyes at us, is a macabre reminder to what we all most eventually face. Man does not leave anything after him, and the living are left with loneliness, void and fear.

According to the painter, during the process of this painting, a whole hospital room was orchestrated in the painters studio using carefully picked items, however the biggest challenge was in finding an elderly model who would be willing to commit himself for such ghastly subject-matter.

The composition is interesting and challenging, having the dead figure in strong foreshortening into space, while the skeleton is vertically positioned closer to the viewer. It is a subtle quote of Rembrandt's Anatomy lesson, and the famous Mantegna Christ.

The exhibition will be at the Tel Aviv museum for the duration of seven months, after which some of the works will be shipped away for Ar's solo exhibition at the muséal space of the city of Worms in southern Germany.

Curators: dr.doron Laurie and Galia landau epstein

